

ספורי הזוהר

בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ

מְלֻקֵט מִכָּל סִפְרֵי הַזּוֹהַר הַקּוֹדֶשׁ
לְתַנּוּא הָאֱלוּקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זְע"א

אור הזוהר - ספורי הזוהר גליון 674

האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

להפצה בחינם ולתרומות: 0527651911

רבי פנחס בן יאיר בא בדמות צל למקום בו למד בחייו

(זוהר פנחס רכא)

הדור. מנין לנו? מכל איברי הגוף. בשעה שכל האיברים במצוקה וחלי גדול שורה עליהם, איבר אחד צריך ללקות כדי שיתרפאו כולם. ומיהו? הזרוע. הזרוע לוקה ומוציאים ממנה דם, ואז הרי רפואה לכל איברי הגוף.

גם כך בני העולם הם איברים זה עם זה. בשעה שרופא הקדוש ברוך הוא לתת רפואה לעולם, מלקה צדיק אחד ביניהם במחלות ומכות, ובגללו נותן רפואה לכל. מנין לנו? שכתוב (ישעיה נג) "והוא מחלל מפשעינו מדכא מעונתינו וגו', ובחברתו נרפא לנו". "ובחברתו" - הקזת דם, כמו מי שמקזז זרוע, ובאותה חבורה "נרפא לנו", רפואה הוא לנו לכל איברי הגוף.

ולעולם לא מלקה צדיק, אלא כדי לתת רפואה לדור ולכפר עליהם, (וסוד זה צדיק ורע לו) שזה נוח לצד האחר שהדין שולט (לשלט) על הצדיק יותר מהכל, שלא חושש אז לכל העולם ולא משגיח בהם מהשמחה שהוא שולט עליו. ואותו צדיק זוכה לשלטון עליון בעולם הזה ובעולם הבא. צדיק וטוב לו, שלא חושש הקדוש ברוך הוא לכפר על העולם.

רבי אבא ורבי יוסי קמו לעסק בתורה בחצות הלילה. עד שישבו ועסקו בתורה וכו', עד שישבו, ראו צל שעומד עליהם, הולך ובא, הולך ובא בתוך הבית. תמהו. אמר רבי אבא, יוסי בני, אמר לך מה היה לי עם המנורה הקדושה. יום אחד היינו הולכים בבקעת אנו, והיינו עוסקים בתורה כל אותו יום, ומתוך חזק השמש ישבנו ליד סלע אחד בתוך נקב אחר.

אמרת לו, מה זה שבכל שעה שמתרבים הרשעים בעולם והדין שרוי בעולם, צדיקים שבהם לוקים עליהם?! שפך שנינו, בחטא הדור, קדושים וצדיקים יתפסו. למה? אם משום שהם לא מוכיחים את העולם על מעשיהם - כמה הם שמוכיחים ולא מקבלים מהם, והצדיקים כפופים לפנייהם. ואם משום שאין מי שיגן על העולם - לא ימותו ולא יתפסו בחטאיהם, שהרי חדוה היא לצדיקים באבודם.

אמר לו, בודאי בחטא הדור נתפסים הצדיקים, והרי בארנו דברים אלו. אבל בשעה שנתפסים הצדיקים בחטאים או במכות, זה שביל לכפר על העולם, ואז יתכפרו כל חטאי

מתוך תורה העליונה, לא שוכך האור עליו
אפלו רגע. וסוד זה - (תהלים פז)

"אלהים אל דמי לך".

כמו זה כתוב - (ישעיה סב)

"המזפירים את ה' אל

דמי לכם". אין שכוך

לכם. אור הנר, כיון

שנאחז תוך הפתילה,

אותו האור לא שוכך לעולמים, אלא מתנענע
האור לכאן ולכאן ולא שוכך לעולמים.

כמו זה ישראל, שנשמותיהם מתוך אותו אור

הנר - כיון שאמר דבר אחד של התורה,

הרי האור דולק, ולא יכולים הם לשכך,

ומתנענעים לכאן ולכאן ולכל הצדדים כאור

הנר, שהרי כתוב (משלי כ) "נר ה' נשמת אדם".

וכתוב (יחזקאל לד) "אדם אתם". אתם קרויים

אדם ולא אמות עובדי כוכבים ומזלות.

נשמות עמים עובדי כוכבים ומזלות מדעיכת

הקש, בלא אור ששורה עליהם, ולכן שוככים

ולא מתנענעים, שהרי אין להם תורה ולא

דולקים בה, ואין אור שורה בהם. הם עומדים

כמו עצים בתוך אש שדולק בלי אור ששורה

עליהם, ועל זה שוככים בלי אור כלל. אמר רבי

יוסי, זהו ברור הדבר! אשרי חלקי שזכיתי לזה

לשמע את זה וכו'.

הנר אותו צל של קדם והלך לתוך הבית כמו

דמות אדם. נפל על פניו רבי אבא. אמר

רבי יוסי, נזכרתי שבמקום זה ראיתי את רבי

פנחס בן יאיר, יום אחד היה עומד במקום זה

והיה אומר כך: פינחס בן אלעזר בן אהרן

הכהן, באות י' קטנה.

משום ששני א"ב רשומים - אלפא ביתא של

אותיות גדולות, ואלפא ביתא של

אותיות קטנות. אותיות גדולות הן בעולם הבא,

ואותיות קטנות הן בעולם התחתון. י' קטנה,

אות ברית הקדוש. כיון שפנחס קנא על ברית

זו, נתוספה לו י' קטנה, סוד ברית זו.

אמרת לו, אלו לא היו בזמן אחד - יפה. אבל

כאן יש צדיק, וכאן יש צדיק. לזה יש

מחלות, ולזה יש את כל טוב העולם. אמר לי,

באחד מהם או בשנים מספיק, שהקדוש ברוך

הוא לא רוצה להלקות הכל, (ס"א פל עוד) כמו

שלא צריך אלא זרוע אחת להלקות ולהקיז

לתת רפואה לכל האיברים. גם כאן, בצדיק

אחד מספיק.

ואם מתחזקת (מכבידה) המחלה על כל

האיברים, אז צריך להקיז משתי

זרועות. גם כך, אם התרבו החטאים וכבדים על

העולם, אז כל הצדיקים לוקים, לתת רפואה על

כל הדור. אבל בזמן שלא התרבו כל כך, אז רק

צדיק אחד לוקה, ושאר הצדיקים בשלום,

שהרי לא צריך העולם שכלם ילקו. נרפא העם

- נרפאו הצדיקים. ולפעמים שכל ימיהם

עומדים במחלות להגן על הדור. אם מתו - הרי

נרפא הכל ונתכפר, לפעמים כשהחטאים הם

נכבדים יותר.

קמנו והלכנו, וחזק השמש

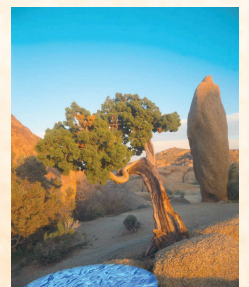
היה יותר, והדרך היתה

דחוקה לנו. ראינו אילנות

במדבר ומים תחתיהם.

ישבנו תחת צל של אילן

אחד של המדבר. שאלנוהו,

מה זה שכל עמי עולם לא עושים נענוע, רק

ישראל לבדם? שכשעוסקים בתורה מתנענעים

לכאן ולכאן בלי למוד של אדם בעולם, ולא

יכולים לעמד בעצמם?

אמר לי, הזכרתי דבר עליון, ובני אדם לא

יודעים ולא משגיחים. ישב שעה ובכה.

אמר, אוי לבני האדם שהולכים כבהמות

השדה בלי שכל. בדבר הזה לבדו נודעות

נשמות קדושות של ישראל בין נשמות עמים

עובדי כוכבים ומזלות. נשמות ישראל נגזרו

מתוך נר קדוש שדולק, שכתוב (משלי כ) "נר ה'

נשמת אדם". ונר זה, בשעה שנאחז (שנדלק)

גנוז מחסיד זה תחת ידך ולא היית אומר?!
אשרי חלקנו שזכינו להיות בסיוע של הצל
הקדוש כאן.

ג הוא פתח ואמר משמו של רבי פנחס, (קהלת
ט) "כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך
עשה" וגו' - כמה נאה לו לאדם בעוד שהנר
דולק ושרוי על ראשו להשתדל ולעשות רצון
רבנו, משום שאותו הנר הוא כ"ח ששרוי
עליו, ולכן כתוב (במדבר יד) "יגדל נא כח יי".
"כח יי", זהו כח ששורה על ראש הצדיקים וכל
אותם שמשתדלים ברצון רבונם. ועל זה שנינו,
כל העונה אמן יהא שמייה רבא מברך בכל כחו.
(זהו כחו).

ודאי צריך לעורר כל איבריו בכח חזק, משום
שבהתעוררות חזקה שהתחזק, התעורר
אותו כח קדוש עליון ועלה לתוך הקדש, ונשבר
כח וחזק הצד האחר. ולכן בכחך, שצריך
לעשות רצון רבונך.

כ אין מעשה וחסבון" וגו', משום שבאותו
כח יש מעשה השתדלות להשתדל בעולם
הזה שנקרא מעשה, עולם המעשה, להשלים
סוף המחשבה. "וחשבון" - זהו עולם שתלוי
בדבור, שהרי החשבון בדבור תלוי. ולכן כל
הגימטריאות ותקופות העבורים של העולם הם
בלבנה. "ודעת" - זהו סוד ששה צדדים
שתלויים במחשבה, ונקראים עולם של אותה
מחשבה. וחקמה - שהכל תלוי ממנה.

וכל אלו כלולים באותו כח, מה שאין כן בצד
השואל, דרגת הגיהנם. שהרי כל אדם
שלא משתדל בכ"ח זה בעולם הזה להכניס בו
במעשה וחסבון ודעת וחקמה, סופו להכניס
בשואל, שאין בו מעשה וחסבון ודעת
וחקמה. שהרי הצד האחר הוא דרך שואל,
שכתוב (משלי ז) "דרכי שואל ביתה". מי
שיתרפה מכ"ח הקדוש הזה, מתחזק בו צד
האחר, ששואל ביתה.

באותה שעה אמר הקדוש ברוך הוא: מה
אעשה עם משה? ברית זו ממשה
היתה, וכלתו היתה, גנאי הוא לתת אותה לאחר
בלי דעת ורצון משה. לא נאה זה. התחיל
הקדוש ברוך הוא ואמר למשה: משה, פנחס בן
אלעזר בן אהרן הכהן. אמר לו משה: רבוננו של
עולם, מהו? אמר לו, אתה הוא שמסרת נפשך
על ישראל שלא יאבדו מן העולם בכמה
פעמים, והוא השיב את חמתי מעל בני ישראל
וגו'. אמר משה: מה אתה רוצה ממני? הרי
הכל שלך!

אמר לו: הרי הכל שלך היא, אמר לו שתשרה
בתוכו. אמר משה: הרי בלב שלם תהיה
אליו. אמר לו: אמר אתה בפיו והרם קולך,
שאתה מסרת אותה ברצון ובלב שלם. זהו
שכתוב לכן אמר. אתה אמר ברצון: "הנני נתן
לו את בריתי שלום". שאלו הקדוש ברוך הוא,
היה לו לומר: לכן אמר לו הנני נתן לו את
בריתי שלום. אבל לא כתוב אלא "לכן אמר".
ואם תאמר שהעברה ממשה - לא. אלא כנר זה
שמדליקים ממנו - זה נותן ומנהה, וזה לא
נגרע ממנו.

בא אותו הצל, וישב, ונשקו. שמעו קול אחד
שהיה אומר: פנו מקום, פנו מקום לרבי
פנחס בן יאיר, שהוא אתכם. ששנינו, שכל
מקום שצדיק חדש בו דברי תורה, כשהוא
באותו העולם פוקד את אותו מקום ובא אליו,
וכל שכן כששרויים בו צדיקים אחרים לחדש
באותו מקום שאומרים דברי תורה, כמו זה
שהיה בא רבי פנחס בן יאיר לפקד את מקומו
ומצא צדיקים אלו מחדשים דברי תורה,
והתחדש כמקדם אותו דבר של רבי פנחס בן
יאיר לפניו.

אמר רבי אבא, נאה הדבר של רבי פנחס בן
יאיר, שהרי לא כתוב לכן "הנני נותן",
אלא "לכן אמר הנני נתן לו". וכי דבר זה היה

